

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἐξ' ἀπ' αὐτὸ τὸ παραθύρι
Κύτταξε τί Θεοῦ χαρά!
Τί οὐρανὸς σὰν τὸ ζαφεῖρι
Καὶ τὴ γαλάζια τὰ νερά.

Κ' ἐκεῖ 'ς τ' ἀντίκρυ περιγιάλι
Ποῦ ἀφρίζει ρέμα δροσερό
Ὡμορφονιὰ ἀγάλη ἀγάλη
Τραγοῦδι λέγει θλιβερό.

Χρυσὸ κρατεῖ 'ς τὸ χέρι ντέφι
Καὶ τὸ βαρεὶ γλυκὰ γλυκὰ
Καὶ σὲ καθρέφτη ἀπὸ σεντέφι
Θωριέται μελαγχολικά.

Κρυφὸ ἢ δόλια κάμνει κέφι
Γυρεῖται ταῖρι μουσικῷ
Μὲ φῶς ἀπ' τὸν καθρέφτη γνέφει
Κάθε ψαγὰ περαστικό.

Κ' ἐγὼ ἀπ' τῇ ῥυτίτῃ μου καίω
Σὰν ῥᾶν ἢ μάρα ἢ ἀδεύγη
Καὶ μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου κλαίω
Σὰν ῥᾶν ἀγάπη μου κρυφῇ.

ΑΠΟΔΗΜΟΣ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Σὰν ὅλοι οἱ χωριανοί μας, ὁ Κώστας ὁ ὀρφανὸς ἦταν ἔξυπνο παιδί. Ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, ἅγιος ἄνθρωπος, τὸν λυπήθηκε, τοῦ ἔδωσε μιὰ θέση στὸ φτωχικὸ του τραπέζι, δίπλα στὰ παιδιὰ του καὶ τοῦ ἔμαθε νὰ διαβάξῃ τὸ ψαλτήρι.

Μιὰ ἐπιθυμία εἶχε ὁ Κώστας, νὰ γένῃ παπᾶς. Ἐνοιοθε μέσα του τὴ μυστικὴ ἐκείνη φωνὴ ποῦ τὸν προσκαλοῦσε στὸ θυσιαστήριο· ἦταν ὅμως ἔξυπνο παιδί καὶ καταλάβαινε πῶς τὸ χωριὸ ἓνα μόλις παπᾶ μπορεί νὰ θρῆνῃ, κι' αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ χωριστῇ τὸ ἀγαπημένο του τὸ χωριό.

Ἀπ' ἐδῶ τὸ γύρισε, ἀπ' ἐκεῖ τὸ γύρισε καὶ στὸ τέλος κατέβηκε στὴν Πόλη μ' ἓνα γράμμα τοῦ παπᾶ καὶ πῆγε ἴσια σ' ἓνα σιδεράδικο, γιὰ νὰ μάθῃ τέχνη.

Ἡ δουλειὰ του δουλειὰ· μὰ κάθε σχολή, κάθε Κυριακὴ δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ λίγο λίγο χώθηκε στοὺς χορούς. Ὁ δεξιὸς τὸν πῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι, νῦρε τὴν φωνή του γερὴ καὶ λιγερὴ καὶ κάπου κάπου τοῦ ἔδινε, τίς νύχτες, κι' ἀπὸ κανένα μάθημα, ποῦ δὲν πῆγαινε στὰ χαμένα· γιὰτὶ ἡ ἐπιμέλεια κι' ἡ ιδιοφυΐα τοῦ Κώστα ἦταν ἔκτακτη.

Κ' ἔτσι ἐνῶ μάθαινε νὰ φικιάνῃ ἓνα σκεπάρονι καὶ ν' ἀκονίζῃ ἓνα δρεπάνι, ἀκόνιζε τὴ φωνὴν του καὶ μάθαινε νὰ ψάλλῃ μὲ τέχνη. Τὴν κατάνυξήν τὴν εἶχε γεννησιμιό.

Ὅταν γύρισε στὸ χωριὸ ἦταν καλὸς τεχνίτης, καλὸς ψάλτης καὶ παλληκάρι τῆς παντρείας. Σιδεράς ἄλλος δὲν ἦταν στὸν τόπο καὶ θὰ καλοζοῦσε. Πῆγε φίλησε μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ στοργὴ τὸ χέρι τοῦ παπᾶ, ξεροκοκίνησε λιγάκι, καὶ μὲ τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν ἀφέλεια τῆς ἡλικίας του, τοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβῃ πῶς ἂν τοῦ ἔδινε τὴ μονάκριβή του τὴν κόρη, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν εὐχή του, θὰ ἦταν τὸ ποῖο εὐτυχισμένο τῆς μοῖρας παιδί. Ὅσο γιὰ τὴ μυστικὴ φωνὴ θὰ ἐψάλλε στὴν ἐκκλησίαν.

Ἔτσι κ' ἔγινε.

Πέρασαν χρόνια καλὰ κι' εὐτυχισμένα...

Ἐνημέρωνε Χριστοῦγεννα.

Ὅλες οἱ γωνιές τοῦ χωριοῦ κάπνιζαν· τὰ σπήτια του στραβοτοκοποῦσαν ἀπ' τὴν πᾶστρα. Κι' αὐτὴ ἡ φύση λὲς καὶ ντύθηκε τὰ γιορτερά της, γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τὸ θεῖο παιδί ποῦ γεννήθηκε στὴ φάτνη. Τὸ χιόνι σκέπαζε κάμπους καὶ βουνά, κι' ὅλο ἓνα ἔπεφτε, ἀφράτο ἀφράτο, συχνοπαίζοντας μὲ τὸν ἀέρα καὶ μὲ τὰ παιγνίδια του τὰ μαριόλικά, κλέβοντας του τὴν κρυάδα. Τὰ δέντρα, ὀρφανὰ ἀπὸ φύλλα, εἶχαν ντυμένα τὰ ξερά τους τὰ κλωνιά μὲ παχὺ παχὺ χιόνι κ' ἔμοιαζαν θεόρατοι, ἀκίνητοι, σαρνανταπόδαροι, ἀσπροντυμένοι δράκοι.

Χαίρουνταν ἡ φύση καὶ γελοῦσε μὲ τὸ παρᾶξενο ἐκεῖνο καὶ ἀδιήγητο γέλοιο τῆς παγωνιάς καὶ τῆς μονότονης ἀσπρίλας τοῦ χειμῶνα...

Τὸ σήμετρο τοῦ χωριοῦ ἄρχισε νὰ κελαιδῇ. Σιγὰ σιγὰ ἀνοίγαν οἱ πόρτες ἀπὸ μιὰ κ' ἔδβαιναν ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ μὲ τὰ γιορτερά τους καὶ πέρναν τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἐκκλησίαν. Μὰ τὸ γιορτοφορεμένο ἐκεῖνο πλῆθος, ποῦ πῆγαινε νὰ γιορτάσῃ τὴν πρὸ φαιδρὴ πανήγυρη τῆς Χριστιανωσύνης, νὰ χαιρετήσῃ τὴν Ἀνατολὴν Ἀνατολῶν περιπατοῦ-